

VÝKLADOVÁ PRAXE EVROPSKÉHO SOUDNÍHO DVORA PŘI POSUZOVÁNÍ KONFLIKTU OZNAČENÍ PŘIHLAŠOVANÉHO JAKO OCHRANNÁ ZNÁMKA SE STARŠÍM PRÁVEM JINÉ OSOBY

H. Kelblová

Došlo: 18. prosince 2009

Abstract

KELBLOVÁ, H.: *The interpretation practice of The European Court of Justice while judging the conflict between labelling applied as trademark with elderly right of another person*. Acta univ. agric. et silvic. Mendel. Brun., 2010, LVIII, No. 3, pp. 85–90

The article deals with the verification of the starting hypothesis of complementariness of the law of consumer protection and the law of intellectual property. In order to achieve that goal the author analyzes individual the Czech Trade Marks Act from the standpoint of protection of rights and interests of consumers.

The article follows the categorical requirement of a public law rule, the Consumer Protection Act, which prohibits deceiving consumers and establishes that deceiving may also consist in offering products and services unjustified designated by misleading trade mark.

The consumer is deceived most frequently when trade marks are used for designation of products and their promotion. The Trade Marks Act may be analyzed in relation to consumer protection first from the standpoint of consumer protection against trade marks misleading someone about the origin and quality of products and services designated by them. Then it is possible to examine the question whether requirements of a designation for being registered as a trade mark are at the same time those attributes of the trade mark which meet the declared intention of the lawmaker, i.e. that the trade mark should be a source of information for the consumer about the origin and quality of the product designated by it.

Especially, the article deals with an interpretation of the conception „Likelihood of Confusion“ as the fundamental conception while judging the conflict with elderly trademarks applying for the registration into the list of The Patent Office.

A perception of an average consumer is a fundamental factor for a judgement of „Likelihood of Confusion“ as results from the decision practice of The Czech Patent Office, Czech courts and The European Court of Justice. This is proof of the conclusion that rules of the Trademark Law are rules of the Consumer protection Law.

trademark, likelihood of confusion, perception of consumer, practice of courts

Zákon č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele obsahuje zákaz klamavých obchodních praktik. Možným způsobem klamání spotřebitele je i neoprávněné užívání označení chráněného jako ochranná známka v obchodním styku.

Zkoumání zákona o ochranných známkách ve vztahu k ochraně spotřebitele je možné jed-

nak z pohledu ochrany spotřebitele před ochrannými známkami **klamavými** o původu a jakosti jimi označených výrobků a služeb. Dále pak lze zkoumat otázku, zdali požadavky kladené na náležitosti označení způsobilého být zapsáno jako ochranná známka jsou zároveň těmi atributy ochranné známky, které naplňují proklamovaný úmysl záko-

nodárce, že ochranná známka by měla být pro spotřebitele **zdrojem informací** o původu a jakosti zboží jí označeného.

Relativní překážky v zápisu označení jako ochranné známky do rejstříku Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen ÚPV) lze obecně charakterizovat jako překážky spočívající ve starším právu třetí osoby k tomuto přihlašovanému označení. Takovou třetí osobou může být vlastník starší ochranné známky shodné či podobné s přihlašovaným označením, vlastník ochranné známky s dobrým jménem, vlastník starší všeobecně známé ochranné známky, uživatel nezapsaného označení užívaného v obchodním styku, fyzická osoba – nositel práva na své jméno a ochranu projevů osobní povahy, vlastník práv k autorskému dílu, vlastníka práva průmyslového vlastnictví a kdokoliv, kdo je dotčen přihláškou, která nebyla podána v dobré víře. Tyto osoby jsou uvedeny taxativním výčtem v zákoně č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách, dále jen ZOZ).

Zatímco absolutní překážky v zápisu označení jako ochranné známky zkoumá ÚPV ex offio v průběhu řízení o přihlášce, relativní překážky posuzuje ÚPV pouze na základě námitek podaných třetí osobou, uvedenou v ZOZ, po zveřejnění přihlášky. Po zápisu takového označení, které porušuje práva třetích osob, se tyto osoby mohou domáhat neplatnosti ochranné známky dle ZOZ.

V následujícím textu se zaměřím pouze na zkoumání jednoho z předpokladů existence konfliktu mezi přihlašovaným označením a starší ochrannou známkou, tj. na pravděpodobnost záměny mezi přihlašovaným označením a již existující starší ochrannou známkou. To vše z pohledu ochrany spotřebitele před známkami klamavými.

Posouzení pravděpodobnosti záměny

Při zkoumání relativních překážek v zápisu označení jako ochranné známky je třeba se především zabývat pojmy „shodnost“ či „podobnost“ označení se starší ochrannou známkou nebo „pravděpodobnost záměny“, „pravděpodobnost asociace“ se starší ochrannou známkou. Takové označení, které je podobné či zaměnitelné se starší ochrannou známkou, pak může **klamat spotřebitele**, jehož vnímání ochranné známky, jak je dále doloženo, je ústředním kritériem posuzování zaměnitelnosti či pravděpodobnosti záměny ochranné známky.

Úvodem je nutno podotknout, že v zákoně dosud používaný termín „zaměnitelné“ ochranné známky byl zákonem č. 441/2003 Sb. nahrazen pojmem známky „podobné“ a místo pojmu „zaměnitelnost“ se v platném zákoně o ochranných známkách objevil termín „pravděpodobnost záměny“.

Stalo se tak v důsledku překladu z anglického „likelihood of confusion“. Dosud používaný pojem „zaměnitelnost“ (podle předchozího známkového zákona č. 137/1995 Sb.) tak byl nahrazen a česká právní úprava tímto byla přizpůsobena komunitární terminologii. Níže uváděná starší judikatura českých soudů a českého ÚPV obsahuje však pojem „zaměnitelnost“, který se jeví být pojmem užším než „pravděpodobnost záměny“, neboť „Pojem („zaměnitelnost“ – Kelblová) v sobě obsahuje shodu nebo podobnost mezi označeními i shodu nebo podobnost mezi označovanými výrobky a službami.“¹ Pojem „pravděpodobnost záměny“ se pak vztahuje nejen na označení shodná či podobná, užívaná pro shodné či podobné výrobky a služby, ale zákon jím chrání i vlastníka ochranné známky před označeními, u kterých existuje pouhá pravděpodobnost záměny, včetně pravděpodobnosti asociace.

Otázka posouzení pravděpodobnosti záměny je stěžejní otázkou nejen ve známkoprávních sporech, ale také ve sporech nekalosoutěžních a ve své podstatě se tato problematika týká ochrany zájmů spotřebitele, protože právě on je cílovým subjektem působení ochranné známky. Dosavadní literatura i judikatura se pochopitelně zabývá právním posouzením „zaměnitelnosti“ či „pravděpodobnosti záměny“ zejména z pohledu vlastníků ochranných známek, potenciálních žalobců v případných známkoprávních či nekalosoutěžních sporech.

V současné době existují tyto základní prameny známkového práva: český ZOZ, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách a Nařízení Rady 207/2009 o ochranné známce Společenství.

Tyto předpisy stanoví shodná pravidla pro posuzování zaměnitelnosti v řízení o námitkách, v řízení o neplatnosti i v rozhodování sporů o porušení ochranné známky a tato pravidla je nutno jednotně vykládat v souladu se směrnicí, podle zásady nepřímého účinku komunitárního práva. Národní soudy členských států EU jsou, dle konstantní rozhodovací praxe, povinny vykládat národní právo ve světle znění a účelu směrnice tak, jak je to jen možné (viz případ 14/83 Von Colson and Kaman [1984] ECR 1981, případ 79/83 Harz [1984] ECR 1921).

Pro interpretaci pojmu pravděpodobnost záměny je pro ESD i pro české orgány významné znění preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES o harmonizaci známkových zákonů členských států, která hovoří o tom, že „ochrana poskytnutá zapsané ochranné známce, jejímž cílem je především zajistit ochranné známce funkci označení původu, je v případě totožnosti známky a označení a zboží nebo služeb absolutní, že ochrana se vztahuje rovněž na případy podobnosti mezi známkou a označením a mezi zbožím nebo službami, že je nezbytné vykládat pojem podobnosti v souvislosti s ne-

1 Čermák, K.: Spory v oblasti ochranných známek, Právní rádce 3/2006, s. 15

bezpečím záměny, jehož posouzení závisí na mnoha faktorech, zejména na povědomí o ochranné známce na trhu, na asociaci, která může vzniknout mezi užívaným označením a zapsanou známkou, na stupni podobnosti mezi ochrannou známkou a označením a mezi označenými výrobky nebo službami.“ Zároveň odkazuje na vnitrostátní procesní předpisy v otázce způsobů, jak zjistit zaměnitelnost a kdo tento důkaz je povinen předložit.

Text stejného obsahu je zakotven i v ustanovení Nařízení Rady č. 207/2009 o ochranné známce Společenství. Čl. 8 odst. 1 nařízení stanoví: „na základě námitek majitele starší ochranné známky se přihlášená ochranná známka nezapíše:....b) pokud z důvodu totožnosti nebo podobnosti se starší ochrannou známkou a totožnosti nebo podobnosti výrobků nebo služeb, na které se ochranná známka vztahuje, existuje nebezpečí záměny u veřejnosti na území, na kterém je starší ochranná známka chráněna, nebezpečí záměny zahrnuje i nebezpečí asociace se starší ochrannou známkou.“

Při formulaci základních **kritérií k posuzování pravděpodobnosti záměny** ochranných známek je jako klíčové kritérium zdůrazněn především stupeň podobnosti mezi označením a ochrannou známkou spočívající ve:

- vizuálním vzhledu, výslovnosti užitých slov (hledisko fonetické),
- slovním významu obrázků nebo včleněných tvarů,
- dojmu nebo významu označení,
- vztahu užití a způsobu marketingu mezi zbožím a službami poskytovaných někým jiným,
- stupni pozornosti, kterou označení věnují spotřebitelé².

Judikatura českých státních orgánů týkající se výkladu pojmu zaměnitelnost, případně pravděpodobnost záměny

Pojmem zaměnitelnost označení se zabývaly již **prvorepublikové české soudy** při rozhodování sporů z nekalé soutěže. Česká judikatura první republiky pojímala posuzování zaměnitelnosti za otázku právní, nikoliv skutkovou. Současná rozhodovací praxe českých soudů je stejná, zaměnitelnost se nedokazuje. Strany sporu tíží důkazní břemeno pouze potud, že žalobci přísluší práva k určitému označení a že fakticky dochází k užívání určitého jiného označení žalovaným. Zda v důsledku užívání tohoto jiného označení dochází nebo může dojít k záměně s žalobcovým označením, je již věcí posouzení soudu a k této otázce jako takové není třeba provádět důkazy. To také znamená, že posouzení zaměnitelnosti není otázkou odbornou, k jejímuž zodpovězení je třeba ustanovení znalce.³

Judikatura prvorepubliková i judikatura současných českých soudů zároveň také konstatují, že při hodnocení zaměnitelnosti je třeba přihlížet i k důležitým skutkovým okolnostem, mezi jinými k vnímání průměrného spotřebitele⁴.

Český **ÚPV** se ve své rozhodovací praxi zabývá posuzováním střetů označení, nemůže ale, na rozdíl od soudu, posuzovat skutkové poměry, za kterých dochází k užívání sporného označení. Přesto se dají vysledovat určité tendence, jistá konzistentní pravidla, která ÚPV dodržuje a která se v jeho rozhodnutích dají vysledovat:

- ÚPV vychází z hlediska průměrného spotřebitele,
- ochrannou známkou je nutné posuzovat jako celek, ÚPV rozlišuje mezi distinktivními a nedistinktivními prvky,
- zaměnitelnost posuzuje z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického (postačí shoda i v jedním z těchto hledisek),
- nejběžnějším způsobem vnímání ochranné známky průměrným spotřebitelem je vizuální vnímání,
- zaměnitelnost označení a shodu či podobnost výrobků a služeb posuzuje samostatně (rozdíl oproti ESD),
- při posuzování shodnosti druhu výrobků není rozhodující, zda jsou zařazeny do téže známkové třídy podle Mezinárodního třídění zboží a služeb,
- ÚPV ve své praxi posuzuje zaměnitelnost označení a shodu nebo podobnost výrobků a služeb jako samostatné otázky. Stane se, že nezkoumá samotnou zaměnitelnost a spokojí se se závěrem, že výrobky nebo služby nejsou shodné ani podobné.⁵ Dosavadní rozhodovací praxe ÚPV se tak odlišovala od pojetí Evropského soudního dvora.

Dokladem uvedeného pojetí je rozhodnutí ÚPV ze dne 4. 4. 1996 OZ 95339. Ve výrokové části rozhodnutí je řečeno: „Jsou-li dvě ochranné známky shodné, je pro výmaz mladší z nich rozhodující, zda je zapsána pro stejné nebo podobné služby. Není-li tomu tak, není to důvodem pro výmaz napadené ochranné známky.“

Podobně Vrchní soud v rozhodnutí 7A 25/2000 konstatuje, že o zaměnitelnost se jedná tehdy, jsou-li zaměnitelná kolizní označení a současně jsou shodné nebo podobné výrobky a služby. Jestliže označení zaměnitelná nejsou, žalovaný (ÚPV) již nezkoumá shodu nebo podobnost výrobků či služeb a naopak. Zaměnitelnost označení se posuzuje z hlediska vizuálního, fonetického a významového, v úvahu se bere celková kompozice označení, dominantnost prvků, počet shodných hlásek, slabik, délka slovního prvku a jeho výslovnost.

2 Sugarman, R. G.: Litigating Copyright, Trademark, and Unfair Competition Cases 1990, Practising Law Institute, s.125

3 Čermák, K., Spory v oblasti ochranných známek, Právní rádce 3/2006, s. 16

4 blíže Rozhodnutí ze dne 6. 1930, Rv I 1557/29, Vážný 9971

5 Čermák, K., Spory v oblasti ochranných známek, Právní rádce 3/2006, s. 16

Vlivem evropské judikatury na rozhodovací praxi českých státních orgánů dojde pravděpodobně ke změně chápání zaměnitelnosti pouze v úzce vymezeném rozsahu shodnosti či podobnosti výrobků a služeb směrem k souladu s evropskou judikaturou.

Klíčovou roli při posuzování zaměnitelnosti označení hraje v rozhodovací praxi českých státních orgánů kritérium **vnímání průměrného spotřebitele**. Rozhodnutím ÚPV, které se vztahuje k této problematice, je rozhodnutí ze dne 13. 4. 1995 (OZ 58060-90): „Při posuzování zaměnitelnosti ochranné známky je nutno vycházet z toho, jak ji průměrný spotřebitel při průměrné pozornosti vnímá. Rozhodující roli hrají podstatné prvky ochranné známky.“⁶

Dále pak též rozhodnutí ÚPV O-170235: „Běžný spotřebitel se při koupi výrobků nebo objednání služeb orientuje pouze podle informací uvedených na výrobcích či reklamách, a proto je rozhodné, zda tyto výrobky nebo služby od sebe rozpozná či nikoliv. Z tohoto důvodu je pro něj rozdělování výrobků a služeb podle Mezinárodního třídění nepodstatné, neboť zpravidla o tomto zatřídění ani neví a druh výrobků nebo služeb vnímá podle jejich účelu a použití.“

Co se týče **soudní praxe**, lze zde konstatovat podobné postupy, jak je patrné z rozhodnutí Vrchního soudu v Praze R3 Cmo 813/93. Soudce posuzující zaměnitelnost musí vycházet z vnímání průměrného spotřebitele, musí ve svém hodnocení odhlédnout od svých vlastních znalostí a subjektivního spotřebitelského chování. Celkově se soudní praxe kloní k názoru, že rozhodující je celkový dojem, kterým ochranná známka na spotřebitele působí: „...Je nutno přihlížet k dojmu, který vzniká u průměrného zákazníka. Tomu utkví v paměti celkový dojem, který na něj obchodní název a ochranná známka učinily.“⁷ Bohužel judikatura nedospěla k formulaci obecně použitelných právních vět o pravidlech srovnávání střetávajících se označení. Jednotlivé případy jsou odlišné a vliv mají i jiné okolnosti, jako je např. doba užívání a druh výrobků a služeb, k jejichž označování jsou používána. Naprosto stěžejním kritériem je však vnímání průměrného spotřebitele, jehož pozornost a obezřetnost nemusí být na vyšší úrovni a tak k zaměnitelnosti označení, resp. k pravděpodobnosti záměny může dojít i jen tehdy, jsou-li si dvě označení pouze podobná v nějakém dominantním prvku. Dokonce jen v akustickém vjemu ochranné známky. Spotřebi-

tel navíc téměř nikdy nemá možnost provést přímé srovnání mezi různými známkami, spoléhá se většinou pouze na svoji paměť.

Judikatura ESD

Podobně jako česká judikatura a rozhodovací praxe ÚPV i judikáty ESD konstatují, že „průměrný spotřebitel vnímá známku jako celek a nezabývá se rozebíráním jejích různých detailů“⁸. Na rozdíl od rozhodovací praxe českého ÚPV, který problematiku pravděpodobnosti záměny posuzuje jako čistě právní otázku, ESD ve svých rozhodnutích zohledňuje i jiné faktory, tzn. nesrovnává pouze označení jako taková, ale zohledňuje i různé skutkové okolnosti. Některé státy EU používají jako důkazní prostředek průzkumy mezi spotřebiteli o pravděpodobnosti záměny ochranných známek.

ESD ve svých rozhodnutích zdůrazňuje stanovisko, že vnímání spotřebitele je klíčové v chápání zaměnitelnosti: „Základní funkcí ochranné známky je zaručit identitu původu označeného výrobku spotřebiteli nebo konečnému uživateli tím, že mu umožní bez jakékoliv možnosti záměny rozlišit tento výrobek nebo službu od výrobků nebo služeb jiného původu.“⁹

K zaměnitelnosti, resp. k pravděpodobnosti záměny může dojít i v případech, kdy je u spotřebitele vyvolán dojem, že výrobce určitého výrobku je **propojen s jiným výrobcem** – povaha označení výrobku nebo služby vyvolává ve spotřebiteli určitou asociaci s jiným výrobcem, dojem, že výrobky označené zaměnitelnými ochrannými známkami vyrábí tentýž podnik, případně jeho organizační složka. Rozhodující zde není, na jakém místě je výrobek vyráběn, ale identifikace jeho výrobce. Kromě porušení známkového práva by se pak také pravděpodobně jednalo o speciální nekalosoutěžní skutkovou podstatu vyvolání nebezpečí záměny.

Precedentním rozhodnutím, hojně citovaným i v další rozhodovací praxi ESD, je rozhodnutí ve věci Canon Kabushiki Kaisha proti Metro-Goldwyn-Mayer Inc.¹⁰

Vlastník ochranné známky „Canon“ zapsané pro fotoaparáty, projektory, přístroje k filmování a záznamu apod. podal námitky proti přihlášce ochranné známky „Cannon“ přihlašované společností Metro-Goldwyn-Mayer Inc, pro filmy na videokazetách, produkci, distribuci, projekci filmů pro kina a televizní organizace. Ve svém rozhodnutí ESD zdůraznil, že pravděpodobnost záměny sporných označení

6 Jako příklady rozhodnutí Úřadu, v nichž byla konstatována zaměnitelnost zveřejněného označení s již zapsanými namítanými ochrannými známkami, lze uvést následující rozhodnutí ze dne 13. 1. 1995 ve věci LAKTOS – LACTOS (OZ 96209), ze dne 29. 11. 1995 ve věci WELLA – WERRA (OZ 67567), ze dne 13. 12. 1995 ve věci OZ 68789-92, ze dne 18. 12. 1995 ve věci ZYMA – SIMA (OZ 68411), ze dne 18. 12. 1995 ve věci MILUPA – MILPA (OZ 85278), ze dne 19. 12. 1995 ve věci FOSTERON – FLOSTERON (OZ 101666), ze dne 9. 1. 1996 ve věci PANDA (OZ 62959) a ze dne 9. 1. 1996 ve věci GALAXIE – GALAXY (OZ 72795).

7 blíže Rozhodnutí Vrchního soudu v Praze R 3 Cmo 813/93

8 Rozsudek ESD C-251/95 bod 23

9 Rozsudek ESD C-39/97 bod 28

10 Rozsudek ESD C-39/97 z 29. 9. 1998

je nutno posuzovat globálně, vždy ve vzájemném vztahu podobnosti mezi označeními i podobnosti jimi chráněných výrobků a služeb. Jsou to vzájemně se ovlivňující činitele. Dále bylo konstatováno, že při hodnocení, zda podobnost výrobků a služeb chráněných kolidujícími ochrannými známkami je postačující pro stanovisko o pravděpodobnosti záměny, je nutné přihlížet k distinktivní povaze a zejména proslulosti starší ochranné známky.

Ještě dál se dle mého názoru posunula interpretace termínů „pravděpodobnost záměny“ a „pravděpodobnost asociace“ v rozhodnutí ESD o předběžné otázce z 23. 10. 2003 C- 408/01 mezi společnostmi Adidas-Salomon AG a Fitnessworld Trading Ltd. Otázka vyvstala v řízení před nizozemským soudem ve sporu mezi uvedenými společnostmi ohledně ochranné známky společnosti Adidas tvořené třemi výraznými pruhy stejné šíře, které jsou umístěny na stranách oděvů vertikálně po celé jejich délce, vždy v kontrastu s barvou oblečení. Žalovaná společnost Fitnessworld prodává sportovní oblečení, z nichž některé má po stranách dva rovnoběžné stejně široké pruhy v kontrastu s barvou oděvu. Žalobce, společnost Adidas, tvrdil, že tak dochází k nebezpečí záměny u veřejnosti a žalovaný tak těžší z dobrého jména ochranné známky společnosti Adidas. Soud se také zabýval otázkou, zda skutečnost, že určité označení je chápáno relevantní částí veřejnosti pouze jako ozdoba, je důležitá pro posouzení věci. ESD v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že podmínka podobnosti mezi ochrannou známkou a označením, vyžaduje zejména existenci prvků vizuální, fonetické a významové podobnosti – podobně v případě C-251/95 SABEL a C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer. Dále konstatoval, že skutečnost, že označení je relevantní částí veřejnosti chápáno jako ozdoba, není na překážku ochraně, kterou poskytuje Směrnice, pokud je stupeň podobnosti takový, že si relevantní část veřejnosti přesto **vytvoří spojení mezi označením a ochrannou známkou s dobrým jménem, i když je nezaměňuje.** Pokud, podle zjištění národního soudu, relevantní část veřejnosti chápe označení jako pouhou ozdobu, nemusí nutně vzniknout spojení označení s ochrannou známkou a v takovém případě pak není splněna jedna z podmínek pro poskytnutí ochrany.“

Ozdoba tedy není prvotně chápána jako předmět ochrany známkovým právem a měla by být k dispozici pro využití jinými soutěžiteli, ale pokud si spotřebitel vytvoří spojení mezi ochrannou známkou a takovou ozdobou – označením, hrozí užíváním takové ozdoby zdruhování ochranné známky.¹¹

Rozhodnutím, které lze pokládat za precedentní při zkoumání režimu ochrany známek s dobrým jménem, je rozhodnutí ESD ve sporu mezi společnostmi **General Motors a Yplon SA C-375/97**

ze dne 14. 9. 1999. Žalobce společnost General Motors je vlastníkem ochranné známky Beneluxu CHEVY registrované zejména pro automobily. Žalovaná společnost Yplon SA je také vlastníkem ochranné známky Beneluxu CHEVY, zapsané pro detergenty a čisticí prostředky. Žalobce požadoval zákaz užívání označení Chevy pro detergenty a čisticí prostředky z toho důvodu, že takové užívání rozměňuje jeho ochrannou známku a tím ohrožuje její funkci. Zkoumanou otázkou zde bylo, na jaké části území Beneluxu musí známka s dobrým jménem být známa veřejnosti. ESD ve výroku svého rozhodnutí konstatoval, že čl. 5 odst. 2 směrnice rady 89/104/EHS je nutno vykládat tak, že zapsaná ochranná známka, aby mohla požívat ochrany rozšířené i na nepodobné výrobky a služby, musí být známa podstatné části relevantní veřejnosti, které jsou výrobky a služby určeny. Na území Beneluxu postačí, když je známka známá podstatné části relevantní veřejnosti pouze v jedné zemi tohoto území. V odůvodnění ESD uvedl, že ze znění ani z ducha čl. 5 odst. 2 směrnice nelze vyvodit, že by známka musela být známa určité procentně definované veřejnosti. Postačí tedy, když nutný stupeň známosti pověstí dobrého jména je dosažen u podstatné části relevantní veřejnosti. Z pohledu teritoriálního pak postačí **známost ochranné známky u podstatné části území členského státu.**

ZÁVĚR

Z výše uvedených rozhodnutí vyplývají kritéria, která ESD bere v úvahu při posuzování pravděpodobnosti záměny konfliktních označení a případné podobnosti výrobků či služeb jimi označených. Je to zejména povaha, účel a funkce výrobků či služeb, způsob použití, srovnávací analýza distribučních kanálů (jsou uváděny na trh ve stejných prodejních místech), míra známosti ochranné známky mezi spotřebiteli, zda jsou výrobky vyráběny ze stejné suroviny, zdali vůči sobě navzájem stojí na trhu v soutěžním vztahu, případně jsou vůči sobě navzájem komplementární. Je zřejmé, že i české státní orgány budou muset akceptovat tyto posuzovací postupy a respektovat výklad známkové směrnice tak, jak jej provádí ESD, aby bylo dosaženo jednotné interpretace směrnice implementované v českém zákoně o ochranných známkách.

Z rozhodovací praxe českých státních orgánů i Evropského soudního dvora však vyplývá, že naprosto stěžejním a určujícím kritériem pro posouzení konfliktu označení z důvodu zaměnitelnosti nebo pravděpodobnosti záměny je vnímání průměrného spotřebitele. Právní úprava ochranných známek tak slouží i k ochraně spotřebitele před klamavými označeními výrobků nebo služeb.

11 Blíže: Simon, I.: Embellishment: Trade Mark Use Triumph or Decorative Disaster?, European Intellectual Property Review 6/2006, s. 327

LITERATURA

ČERMÁK, K., 2006: Spory v oblasti ochranných známek, *Právní rádce* 3, ISSN-1210-4817

SIMON, I., 2006: Embellishment: Trade Mark Use Triumph or Decorative Disaster?, *European Intellectual Property Review* 6, ISSN: 0142-0461

SUGARMAN, R. G. 1990: *Litigating Copyright, Trade-mark, and Unfair Competition Cases*, Practising Law Institute

Rozhodnutí ze dne 6. 6. 1930, Rv I 1557/29, Vážný 9971

Rozhodnutí Vrchního soudu v Praze R 3 Cmo 813/93

Rozsudek ESD C-251/95, <http://eur-lex.europa.eu> [cit. 20.10.2009]

Rozsudek ESD C-39/97 <http://eur-lex.europa.eu> [cit. 20.10.2009]

Rozsudek ESD C-39/97 <http://eur-lex.europa.eu> [cit. 20. 10. 2009]

Adresa

JUDr. Hana Kelblová, Ph. D., Ústav práva a humanitních věd, Mendelova univerzita v Brně, Zemědělská 1, 613 00 Brno, Česká republika, e-mail: kelblova@mendelu.cz